

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. T.,**
státní příslušnost Tunisko

zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-18/LE-LE05-LE05-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 5. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-18/LE-LE05-LE05-2017, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že podklady svědčící o žalobcově pronásledování jsou nevěrohodné a žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany účelová. Nevěrohodnost dokumentů předložených žalobcem vychází z toho, že obsah dokumentů má být v rozporu s výpověďmi žalobce. Žalovaný v podstatě přistoupil k bagatelizaci eventuální vážné újmy pramenící z ohrožení žalobce trestním stíháním, a to pouze na základě vlastních spekulací. Předmětné úvahy snažící se najít dílčí nedostatky a rozpory v žalobcových výpovědích, resp. v obsahu listin, považuje žalobce za nesprávné a nepřijatelné, když navíc žalovaný uvedené rozpory zdůrazňuje, aniž by se snažil najít jejich vysvětlení, např. provedením dalšího pohovoru s žalobcem. Žalobce dále připomněl rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce lze veškeré údajné rozpory vysvětlit zjevně nedokonalým tlumočením jeho výpovědi, což je zřejmé již z údajného tvrzení žalobce, podle něž byl přesvědčován Muslimským bratrstvem k tomu, aby chodil do kostela. Nelze tedy činit dalekosáhlé závěry o tom, kde a kdy byl vlastně stíhán či kdy přicestoval do Evropy. Žalovaný nepřihlédl ke zjevné nepřesnosti obsahu výpovědi žalobce. Napadené rozhodnutí vychází ze zjevně nesprávně zjištěného skutkového stavu a nemůže obstát.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí, které odpovídá na všechny vznesené námitky. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že dle jeho názoru jednoznačně a průkazně vyvrátil žalobcem předkládané azylové důvody, a to také s odkazem na žalobcem předkládané nevěrohodné informace. Žalobce přitom uváděl zavádějící informace opakovaně před státními orgány ČR, a to v době dopravní nehody, kdy jej mělo údajně srazit auto a v době podání žádosti o mezinárodní ochranu. Do policejního protokolu po svém zadržení v ČR, stejně tak do protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že Tunisko opustil již v roce 2006 a poté se tam nikdy nevrátil, jako jediné potíže uváděl obavy z Muslimského bratrstva. Výslovně také prohlásil, že v Tunisku nebyl nikdy trestně stíhán. V později předložených písemnostech se snažil vzbudit opak, tedy, že se dopustil trestného činu a byl za něj stíhán a odsouzen a to vše proběhlo v roce 2008, kdy však byl podle vlastního tvrzení již 2 roky v Evropě. Námitku nesprávného tlumočení pohovoru považuje žalovaný za irelevantní, když žalobce byl u pohovoru poučen, že je povinen uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci; pohovor byl veden za účasti tlumočnicka arabského jazyka, žalobce na otázky odpovídal, správnost zápisu protokolu stvrdil svým podpisem a žádné námitky vůči tlumočnickovi nevznesl.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 25. 1. 2017 bylo Policií ČR zahájeno ve vztahu k žalobci řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím Policie ČR z téhož dne byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 1. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl informace o své osobě, a to že je bezdětný a svobodný a že z Tuniska odjel v roce 2006 do Libye, následně z Libye do Itálie v roce 2006, koncem roku 2016 z Itálie do Francie a následně do ČR autobusem. Nikdy nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Nechtěl se vrátit domů, rodiče již zemřeli a má pouze bratra ve Francii, bál se o svůj život, muslimské bratrstvo mu vylilo kyselinu na levou paži. V pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu dne 7. 2. 2017 zopakoval, že Tunisko opustil v prosinci roku 2006, nikdy se tam již nevrátil. Nejprve odešel z Tuniska pěšky přes poušť do Libye a následně pak lodí do Itálie, z Tuniska odjel, neboť jej obtěžovalo Muslimské bratrstvo, bratr musel zaplatit odchodné, aby jej pustili z Tunisu. Měl tetování na levé paži, hvězdu a kříž, muslimské bratrstvo to nemělo rádo, chodil pít alkohol a oni jej přesvědčovali, aby chodil do kostela. Tetování na paži mu zničili kyselinou. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. V Tunisku nebyl nikdy trestně stíhaný, v Evropě, v Itálii, ano.
5. Dne 27. 4. 2017 doložil žalobce žalovanému dokumenty podstatné pro řízení o udělení mezinárodní ochrany (listiny byly zaslány v obálce, podle které byla jako odesílatel označena Organizace pro pomoc uprchlíkům). K doloženým listinám žalobce nad konstatování, že se jedná o listiny důležité pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, nic dalšího nesdělil. Z překladů těchto listin provedených na žádost žalovaného vyplývá, že v prvním případě se jedná o potvrzení advokátní kanceláře v Tunisku ze dne 20. 4. 2017, podle kterého byl žalobce „předmětem trestného sledování ve věci zločinu násilného konfliktu a účasti na rvačce“ a po jeho propuštění - vydání podmíněného odsouzení, se stal potenciálním terčem útoku ze strany dalších obviněných. Ve druhém případě se jedná o povolení k návštěvě žalobce v „civilním vězení“ ze dne 3. 9. 2008.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu z 29. 2. 2016, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z 20. 4. 2018 a informace o politické a bezpečnostní situaci z června 2018.
7. Dne 8. 4. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se s podklady seznámil. Uvedl, že zdroje informací ze strany tuniských úřadů jsou nepravdivé. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
8. Následně dne 16. 4. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je jeho údajná obava z útoků Muslimského bratrstva, snaha zůstat v ČR a žít zde normálním životem. K žalobcem předloženým dokumentům uvedl, že je nelze považovat za spolehlivé a věrohodné, když v jednom případě se jedná o fakticky nevyplněný formulář, v němž je pouze ručně dopsáno jméno žadatele, avšak nezbytné náležitosti, včetně vydávajícího orgánu a osoby, jíž mělo být potvrzení vydáno, v něm absentují. Druhá písemnost je potvrzení ze dne 20. 4. 2017, tedy poté, co jmenovaný podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a jedná se dokument vydaný matce p. M. B. S. B. M. A. Z obsahu písemnosti

vyplývá pouze to, že podepsaný advokát dokument měl vydat na přání matky uvedené osoby a uvádí v ní tvrzení, která tato osoba chce, aby byly obsaženy. Pisatel nepotvrzuje určitý stav, ale pouze tvrzení rodiny. Obě písemnosti jsou v přímém rozporu se skutečnostmi uvedenými žalobcem, když žalobce od svého zadržení v ČR konzistentně uvádí, že Tunisko opustil již v roce 2006 a poté se tam nikdy nevrátil, výslovně prohlásil, že v Tunisku nebyl nikdy trestně stíhán a jako jediné potíže při odchodu z vlasti uvedl obavy z Muslimského bratrstva. Nadto, vzhledem k tomu, že žalobce dne 7. 2. 2017 uvedl, že jeho matka již zemřela, je nemožné, aby uvedená písemnost byla vydána matce žalobce, neboť je datována z doby, kdy již měla být matka žalobce podle jeho vlastního tvrzení po smrti. Žalovaný neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ani formou azylu, ani formou doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Tunisku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný jakkoli bagatelizoval informace žalobce o jeho údajném trestním stíhání v Tunisku a hrozící vážné újmy z tohoto pramenící a že žalovaný se snažil v napadeném rozhodnutí najít dílčí nedostatky a rozpory v žalobcových výpovědích a v obsahu listin. Krajský soud má předně za to, že žalovaný se logickým a zcela srozumitelným způsobem řádně vypořádal se skutečnostmi, které byly v průběhu řízení zjištěny. Pokud se týká listin předložených žalobcem po podání žádosti o mezinárodní ochranu, ztotožňuje se krajský soud s jejich hodnocením provedeným žalovaným. Je totiž třeba vyzdvihnout, že žalobce na počátku řízení opakovaně sdělil shodně skutečnosti týkající se jeho odjezdu z Tuniska, dále skutečnosti, že se tam po odchodu již nikdy nevrátil, jakož i toho, že tam nikdy nebyl trestně stíhán. Následně žalobcem předložené dokumenty, které předložil bez dalšího komentáře či vysvětlení, mají zjevně skutečně za cíl pouze vzbudit dojem údajných obtíží spojených s údajným trestním stíháním v Tunisku. Krajský soud pokládá za zcela správné hodnocení nevěrohodnosti těchto listin provedené žalovaným, nicméně, i pokud by krajský soud listiny považoval za věrohodné, nemohlo by to na posouzení žádosti žalobce věcně nic změnit. Žalobce sám totiž neuvedl žádné bližší okolnosti údajného trestního stíhání, natož skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit jakékoli ohrožení žalobce v důsledku takového stíhání při návratu do země původu. Krajskému soudu tedy není zcela zřejmé, jaké rozpory by žalobce měl vysvětlovat v případném doplňujícím pohovoru k jeho žádosti. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody.

12. Jako irelevantní hodnotí soud ve shodě s žalovaným námitky týkající se nedokonalého tlumočení při pohovoru s žalobcem. Je zapotřebí zdůraznit, že z obsahu spisu totiž mj. vyplývá, že žalobce využil v průběhu řízení právní pomoc jak nevládní organizace (Organizace pro pomoc uprchlíkům, která odeslala žalovanému doplňující podklady) a advokáta, který žalobce zastupoval v řízení o žalobě, resp. kasační stížnosti, týkající se jeho zajištění v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Lze důvodně předpokládat, že pokud by měl žalobce pochybnosti o tlumočení v průběhu řízení, tyto by, zejména s ohledem na využití právní pomoci v průběhu řízení, vyjevil; pokud tak neučinil, nelze to klást k tíži žalovaného.
13. Lze tedy uzavřít, že optikou žalobních námitek lze napadené rozhodnutí shledat souladné se zákonem.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tak uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. září 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce